

leitakse, kust tema päritud, sadulsepp Reinhold Grobe nime saab kandma."

Ja nüüd jäi laps põliselt senna. Ükski tohus ei pärinud tema järel ja keegi ei tulnud, teda ära wiima. Tema mängis ja roomas ja naeris tuas ümber, nagu oleks tema omast esimesest hingetõmmamisest saadik seal olnud.

Meie abielu-paari peale ei näinud laps kuidagi muutes mõjuma. Mees jäi nutraks ja sõnataks, nagu ennegi, ja naene tallitas oma asju sõna lausumata edasi. Aga tähtjas oli ikka, et sadulsepp mitte enam nii Jumala-teutlikult inimest ei neednud kui senni, ja oma naesele nii lihtvõitiseid sõnu ei annud, kui tema ülepea naesega rääkis. Kust see tuli? Vihtlaselt, laps ei sallinud seda mitte. Kui mees oma healt tooreks karjumiseks tõstma hakkas, tuli weikele kartlikult tema juure, hakkas tema põlvedest linni ja wahtis nagu papaludes tema otja, ja seda palumat lapse-waatamist ei mõinud mees wälja kannatada, pidi ennast ära pöörama, ja tema heal muutis ennast arusaamata nurisemiseks ja urisemiseks. Ja see juhtus nii sagedast, et tema wiimaks enam pealegi ei hakkanud, sest kõiki omast wihasest südamest wälja sõimata tema ei usaldanud; laps ei sallinud seda mitte.

Ja niisama tähtjas oli, et sadulsepp, kes

keskegi peale lahkest waadata ei raatsinud ja ilalgi üht tähte oma südame liikumisest ei annud, nüüd ometigi tundide laupa lapsi lorisemist pealt kuulata mõis, et tema seal oma kannatust ei kaudanud, kui laps teda tema töö kallal tülitas ja tema tööriistad segamini pillutas, et tema koguni, kui kedagi teist nägemas ei olnud, last oma sülle võttis ja temast oma juukseid ja habet kasida laskis, mida see suure rõõmuga tegi. Oleks siis teraselt tema peale waadatud, siis oleks nähtud, et midagi nagu lahkus nutra mehe näu üle libises ja tema suu naeratas.

Kas sündis see õige asjaga? Kas see ei olnud nõidus? Võib olla, aga laps suutis ka veel teisi asju korda saata.

Ühes elumajas, kus ühte lahket sõna ei räägita ja kus rõõmus naer ei kosta, seal ei mõi keegi hea meelega olla, sealt püütakse wälja saada, ja kuhu minnakse siis? Kõrtsi, wiina juure! Seda kiusatust oli aga laps ära lorisestanud, oli meest tooreist riiu-sõnadest wõerutanud, teda naerutama õpetanud, kui ka salamahiti — nüüd ei kiskunud teda tema nuffer meel ka enam — nii sagedast kottu wälja, kui enne. Tuas mõis nüüd õhtati õige heaste istuda, laps, kes senni oma weikeid jalgu oli tarwitama õppinud, jooksis ühe juurest teise juure, naeris ja pani naerma, ja üks